

Dag vrienden van de Jazz-poëzie.

Vrienden, evenals Raymond van het Groenewoud - oftewel Mao van't greun Böske vuur de vrunj - hou ik van veel muziekjes. Nog zo'n genre dat mij zeer goed kan bekoren is de bluegrass. Kenmerk bij deze muziek is de banjo die pertinent op de voorgrond treedt en het ritme opzweept.

Velen denken misschien dat de bluegrass oeramerikaans is. Dit misverstand is het gevolg van het feit dat bepaalde genres van Amerikaanse country & western muziek voor een deel gebaseerd zijn op de bluegrass. Tijdens achtervolgingsscènes in de Amerikaanse films en series van de zeventiger jaren weerklonk er stevast bluegrass muziek als ze auto's met dozijnen in de prak reden. Ook de stoere cowboys in de westerns van die tijd konden niet zonder een goeie rif bluegrass.

Maar eigenlijk is de bluegrass oeriers. Tijdens hun exodus op het einde van de negentiende en het begin van de twintigste eeuw, hebben de uitgeweken Ieren deze muziek gewoon mee de plas overgenomen. Maar in Ierland is de bluegrass bijlange niet uitgestorven. In menig Ierse pub hoor je naast de traditionale folkmusic ook een ferme streep bluegrass. Als de banjo het ritme opdrijft, heeft dat een evenredig effect op het tempo waarmee de Ieren hun Guinness door het keelgat jagen. Niet voor niets dat de pubowners veel van deze muziek houden. Ook in de huidige populaire muziek is de bluegrass aan een revival toe. Lily Allen, Van Montfort and sons - euh, sorry Mumfort and sons -, onze eigen Daan en nog anderen hebben een flinke dosis bluegrass in hun laatste nummers gemixt en zijn daarmee opgeklommen tot de top van de hitlisten. Maar eigenlijk is het de romantiek die aan de grondslag van de bluegrass ligt. Zoals dit met meerdere muziekgenres het geval is, is aan de bluegrass ook een heel gamma poëzie verbonden. In veel gevallen hebben deze gedichten de jaargetijden, en dan vooral de lente en de herfst, als onderwerp. Als voorbeeld hiervan laat ik jullie genieten van een poëtisch kleinood in die zin.

**White apple-blossoms bloom,
twitter in a breeze, letting go.
My enchantment rests in
kentucky bluegrass carpeted white.
Scents of bliss fill the air on a spring day.
Against the canopy of the sky
a tapestry of leaves weaves
golden, amber, auburn richly.
Swaying gently, singing a hymn
of harvest times dry leaves.
Falling in the grass, liberated
colors prance and skitter.
I cherish my autumn love, as I do
these changing seasons in my life.**

Telefonius Nonk.

Dag,

Roger Van Haverbeke is overleden. In dezelfde maand als Jack Sels (+ 21 maart 1970), met wie hij in het Jack Sels Quintett speelde in de jaren 1965 en later. In de zaal van Lepla (Eikerpoort) heb ik toen de jazz via dit orkest leren kennen of - anders gezegd - de jazz heeft mij gepakt. Ik herinner mij die avond in 1968 heel goed. Een formidabele drummer Al Jones (+ 1976) en de legendarische tenorsax Jack Sels uit Antwerpen, Nick Fissette aan trompet en Tony Bauwens op piano. Roger Van Haverbeke op contrabas was de drijvende kracht in het orkest.

Later is Roger nog twee maal in Maaseik geweest rond 21 maart (de sterfdatum van Jack Sels) om een hommage te brengen aan zijn oude vriend. In de Ursulazaal was het concert in maart 1995 ter herinnering aan zijn sterfdag (25 jaar). Het New Look Trio met drummer Luc Vandebosch, pianist Pascal Michaux, Roger Van Haverbeke op contrabas was compleet met Joop Ayal op tenorsax. Die avond is het gedicht "Blues voor Jack Sels" van Roger De Neef (staatsprijs 1986) gebracht door Yanic. Roger was duidelijk ontroerd. Roger heeft Jack steeds beschouwd als zijn mentor in de jazzwereld; Diverse malen ben ik het New Look Trio gaan beluisteren o.a. met drummer Freddy Rottier, pianist Johan Clement. In Hasselt in The Mood speelde het trio op 11 juni 1988 met de jazz-zangeres Deborah Brown.

Ik zal me mijnheer Van Haverbeke herinneren als een geweldig vakman, een correcte man in afspraken, een man die stond op kwaliteit en een man die de uitstraling had van een "heer". Met hem verdwijnt een episode in de Belgische Jazz.

M U P R O
S O F T

Voor software op maat
0477/31.70.19

Zon. 20 maart 2011
DelMontis
de Sjrur (Galjaar) - 20.00 uur.

Don. 24 maart 2011
Robin Verheyen NY Quartet
Jazzcase Dommelhof Neerpelt

Woe. 30 maart 2011
**Peter Hertmans Quintet feat.
Richie Beirach**
De Kimpel Bilzen

Woe. 6 april 2011
Achim Kaufmann - pianosolo
CC Maasmechelen

Zon. 15 mei 2011
Daniël Daemen Quartet
de Sjrur (Galjaar) - 20.00 uur.

Zon. 18 september 2011
World Trio (Laureaat van de editie 2010
van het Jazz Hoeilaart)
de Sjrur (Galjaar) - 20.00 uur.

Zon. 20 november 2011
t-unit 4
de Sjrur (Galjaar) - 20.00 uur.

agenda

**KOEHL &
BORKELMANS**

Torenstraat 3 B- 3680 MAASEIK

BELGIË
BELGIQUE
PB
3680 MAASEIK
12/3211

JAZZETTE

afgiftekantoor
3680 MAASEIK

De Jazzette is een
gezamenlijke uitgave van de
Jazzclubs Maazz en
Sjrur Live v.z.w., en verschijnt
tweemaandelijks.

P004554
Torenstraat 3,
B-3680 Maaseik.
Jaargang 13
nr. 1 - 2011
VU: Willy Borkelmans
Javanastraat 39
3680 Maaseik

Terwijl grote delen van het Midden Oosten en Noord Afrika in brand staan en revolutionairen allerhande proberen regeringen en besturen omver te werpen, kabbelt België rustig verder met een soort van noodregering en wordt ons land quasi bestuurd door sterke burgemeesters, zoals daar zijn kabouter Plop in Affligem, kabouter Tobbe in Leuven. Dat in de beide laatste oorden bijzonder veel bier gebrouwen wordt, moet louter toeval zijn.

In schril contrast tot dit alles gaat het bestuur van Sjuur Live stoer verder op de koers, die 17 jaren geleden ingeslagen werd. Wij blijven jullie met ons schrikbewind, terroriseren met ademloos mooie optredens, steakdagen met de kwaliteit, die u gewend bent van een 3 sterren restaurant, een jaarlijks jazzfestival dat in heel de wereld zijn gelijke niet kent, een quiz met een zeer hoog Einstein – gehalte en andere buitensporige, ongeëvenaarde muziekprojecten. Dat wij jullie geld gaan geven of teruggeven, dat zien jullie van hier. Neen bij ons blijft het lidgeld 10 euro per jaar. Als enige toegeving doen wij bij deze Jazzette een nieuwe Europese overschrijving, zodat het overschrijven een beetje vlotjes verloopt. Mocht echter het lidgeld niet op korte termijn op onze rekening figuren, dan worden jullie hoogstwaarschijnlijk opgejaagd door onze elitetroepen, onder leiding van Carl Deckers (Chemical Nonk) en Joseph Creemers (Sepbo). We hebben onze ministerraad zelfs nog uitgebreid, en wel met Lei Haeldermaans. Zoals jullie merken letten we nu ook op fysieke kwaliteiten, Lei is namelijk 1.90 m. of zo.

Dat we vanaf april gaan proberen onze kroeg iedere eerste zaterdag van de maand open te houden, heeft niets te maken met jullie vragen, maar is louter te wijten/danken aan onze filosofie "brood en spelen", waarmee wij het morrende volk willen koest houden. Meer uitleg hierover krijgt u eerstdaags via onze website of in de volgende Jazzette. Zo, genoeg gepalaver. Ik hoop dat u het bovenstaande leest in de zin van "was sich liebt das neckt sich", want zonder volk geen land en dus geen regering, en zonder jullie geen Sjuur Live!

Willy Borkelmans

Delmontis

zon.20 maart in de sjuur

Het moest er maar eens van komen. Een pianist/organist met een diep geworteld gevoel voor groove, een goede stem en bovendien met eigen repertoire en eigen lyrics. Voeg daarbij een saxofonist en componist die op deze groove de blazerpartijen voor zijn rekening neemt, wat meer is dan slechts wat nodeloze accenten hier en daar, en je krijgt Delmontis, het antwoord vandaag de dag op alle kant en klare muzikale maaltijden.

'Alive and cookin', lid van de ISS ofwel 'Intellectual Soul Sound' en een 7-mans formatie die het dak eraf speelt, tenminste als het publiek het aan kan en zich kan overgeven aan deze frisse, fruitige en scharlaken gekleurde cocktail van soul, jazz, gospel en fonk. Frank Montis had zo zijn eigen dromen, heeft een enorme kennis van de hammond trio's uit de jaren zestig en luistert nog steeds elke dag naar helden als Donny Hathaway en Ray Charles en lange tijd heeft hij dat verborgen weten te houden voor de buitenwereld. Echter ondertussen werkte hij al stampend en gnuivend aan zijn stukken tot de zweetdruppels zich als soulpareltjes langzaam ontwikkelden tot een volledig eigen repertoire.

Saxofonist Rolf Delfos - bekend van onder meer The Houdini's en de Jazzinvaders - wilde deze intense groove worsteling van Montis belonen met wat blaas- en spuitwerk en beide heren kwamen tot de conclusie dat een nieuwe band onvermijdelijk was: Delmontis. Het is nog slechts een kwestie van tijd, want waar Montis komt, komt hij terug. Bevlogen masters, bevlogen musici, old school vakmanschap met frisse nieuwe mix van stijlen. Een concert van Delmontis heeft een helende werking: verkrampde spieren ontspannen, het onderlichaam begint zich te roeren en de stress wordt verwijderd uit het lichaam en zie daar, een glimlach verschijnt en je weet: Delmontis is langs geweest.

foto: Roland van Tulder

Demasiado corazon

(Too much heart)

Enkele maanden geleden was ik uitgenodigd op een trouwfeest en dit op ruwweg 170 kilometers van mijn huisdeur. De feestzaal beantwoordde aan al de clichés die we kennen van zulke etablissementen, net zoals de cava, die geschonken werd bij aankomst, de obers die allemaal rondlopen alsof ze het buskruit hebben uitgevonden en de kleding van de gasten, gaande van bloemetjesgordijn tot lederen outfit, recht uit een catalogus van zo'n verzendhuis, dat zijn pakjes immer in discrete infomatielose enveloppen verstuurt en waarvan de postbode al van ver weet dat de inhoud op z'n minst pikant is. Goed, we werden door de hoofdkelner, de chef buskruit om zo te zeggen, aan tafels toegewezen en zo kwam ik, samen met mijn vrouw, aan een tafel terecht met 2 andere koppels die ik van haar noch pluim kende. De openingsdans op zulke feesten volgt quasi steeds de hitparades van dit soort muziek, die je overal op het internet kunt vinden. Maar niet deze avond; de openingsdans was een ingestudeerde dans van het getrouwde koppel op het nummer Demasiado corazon van Mink Deville. Schitterend gewoon en ik moet toegeven, de muziek van die hele avond lag in diezelfde goede lijn. Geen "Dos cervezas por favor", geen "Nordseeküste" op de grond met in je rug een tante in een diolen kleed en geen schlagers, waarmee trouwfeesten steevast geteisterd worden. Een compliment voor de DJ van dienst.

Het lag waarschijnlijk aan het feit dat mijn tafelgenoten mij probeerden uit te leggen waarom ze de laatste jaren racist geworden waren, dat mijn gedachten wegzonken naar deze mysterieuze muzikant Mink of liever Willy Deville. De laatste keer dat ik hem zag was ergens in 2007 in het Casino van Genk, samen met een aantal vrienden. Willy, met lang zwart sluikehaar, was toen al doorschijnend, behalve als hij zijn sigaret compleet oprookte met één ademteug, dan was hij eerder lichtgrijs. Je had toen al het idee, dat de andere bandleden Willy vóór het optreden 2 minuten in de microgolfoven hadden gelegd, om er überhaupt enig leven in te krijgen. Iemand uit het publiek die hem erop attendeerde, dat je in België in openbare gelegenheden niet meer mocht roken, kreeg een scheldtirade naar het hoofd geslingerd waar een psychiater op kon afstuderen. Op geroep uit de zaal naar verzoeknummers kwam prompt het antwoord: "It's my show. I play what I want." Ook op het podium wandelde hij waar hij wilde. Gelukkig wisten zijn medemuzikanten wat gebeurde, als hun frontman een zak "herbs" had opgerookt, en daarbij voldoende grote hoeveelheden whisky en bier had genuttigd. Zo kon vermeden worden dat Willy van het podium duikelde, vermits de drummer hem aan zijn Lava Retro Coil cable / krul snoer (Lengte: 20" / 6 meter uitgerekt (3-4 meter comfortabele lengte), kleur: wit), achteruit trok, terug het podium op; zo meende ik toch te zien. Jammer dat de drummer dit staaltje van Cirque du Soliel - acrobatie niet kon herhalen toen Willy in de nacht van 6 augustus 2009, "peacefully" van het leven af duikelde richting bootje van Charon, om de Styx over te steken naar het hiernamaals, waarschijnlijk met een zakje "herbs"

onder de arm.

Het was een bijzonder concert toen in 2007, niet schitterend, maar speciaal, en voor mij, achteraf bekeken, de kroniek van een aangekondigde dood. Ik miste hem enkele maanden later in Kortrijk op een haar na, toen hij verbleef in mijn favoriete hotel aldaar, te weten Hotel Damier op de Grote Markt. De manager vertelde me dat Willy een aangename gast was, zonder kapsones, zeer beleefd en voorkomend, maar wel in staat om aan de ontbijttafel al zijn ferme ochtendportie alcohol naar binnen te werken onder het genot van enkele saffies. Ja, ja: "beleefd en voorkomend" Willy was een man van de wereld en hij wist "Here it is the hotelmanagers show. He plays what he wants."

Bruusk werd ik tot het rijk der levenden teruggeroepen, toen de eerste tonen van You Are The First, My Last, My Everything van Barry White door de luidsprekers schalden, een nummer waarop mijn vrouw en ik steeds een boogieke placeren in een soort geconditioneerde Pavlov reflex.

Dit alleen maar om te zeggen dat er nog trouwfeesten bestaan met goede muziek, waar de woorden van Faithless: "God is a DJ" oh zo waar kunnen zijn, ook al moet je daarvoor soms 170 kilometer rijden.

Willy Borkelmans.

De Jazzette is een gezamenlijke uitgave van de Jazzclubs Maazz en Sjuur Live v.z.w.

colofon

De Jazzette verschijnt 6 keer per jaar.
Redactieadres: Torenstraat 3, 3680 Maaseik
www.sjuur.be
e-mail: sjuur@skynet.be

Bijdragen: Willy Borkelmans
Carl Deckers
Né Meuris

Corrector: Arno Latour
Vormgeving: Paul Brouwers

Jaargang 13/nr. 1 - 2011